

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.353/2007/6. szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a személyesen eljáró **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek, - az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatala Jogi Főosztálya (ügyintéző: ... ügyintéző 1363 Budapest, Pf. 24.) által képviselt **BÁCS-KISKUN MEGYEI BÍRÓSÁG** 6000 Kecskemét, Rákóczi út 7. szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2007. április hó 10. napján kelt 2.P.20.212/2006/28. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 900.000,- (Kilencszázezer) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes jogász, 1991-től ügyvédként tevékenykedett. A felperes ellen csempészet büntette és adócsalás vétsége miatt büntetőeljárás indult, erre tekintettel a ... **Megyei Ügyvédi Kamara** a felperes tagságát 1998. december 7. napjával felfüggesztette. Az ügyészség 1997. november hó 7. napján nyújtotta be a Kecskeméti Városi Bíróságra a vádiratot. Az elsőfokú bíróság a 2004. november hó 3. napján kelt ítéletével a felperes bűnösségét megállapította egy rendbeli folytatólagosan elkövetett adócsalás vétségében, ezért pénzbüntetésre ítélte, míg a csempészet büntette miatt indult eljárást megszüntette. A másodfokon eljáró Bács-Kiskun Megyei Bíróság a 2005. június hó 24. napján kelt 1.Bf.112/2005/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperest az adócsalás vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

A vádirat beérkezésétől az elsőfokú ítélet meghozataláig eltelt időszakban az ügyintézés, az ügy elbírálása késedelmet szenvedett, az alperesnek felróható mulasztás időtartama 3 év 2 hónap 28 nap.

A felperes módosított keresetében kérte a bíróságot, kötelezze az alperest 50.000.000,-Ft vagyoni és 50.000.000,-Ft nem vagyoni kár, valamint ezen összegek után 2004. június hó 23. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Keresetét azzal indokolta, hogy az ellene folyamatban volt büntető eljárás során, a bírósági ügyszakban, a városi bíróság ügyintéző bírái nem tartották be a büntető eljárásról szóló törvényben megszabott határidőket, az ügy többször, indokolatlanul került átszignálásra, a bizonyítási eljárás lefolytatása során is több alkalommal indokolatlanul került elhalasztásra a tárgyalás, illetve az eljárási cselekményeket nem az előírt eljárásjogi határidőkön belül tették meg, ezért indokolatlanul hosszú ideig állt a büntető eljárás hatálya alatt. Részletesen elemezte, hogy álláspontja szerint az eljárás mely szakaszában és milyen magatartásokkal valószínűsítették meg az elsőfokú bírók a késedelmes elbírálást. Az általa részletesen megjelölt mulasztások, magatartások arra vezettek, hogy közel 7 évig tartott bírói szakban a büntető eljárás, ezen belül több, mint egy évig nem volt érdemi tárgyalás. A büntető eljárás megindítása előtt jól prosperáló praxisa volt, fő irodája mellett két alirodát tartott fenn, és kamarai tagsága felfüggesztésére tekintettel jövedelemszerző tevékenységet nem tudott folytatni, jövedelem kiesése legalább 50.000.000,-Ft. Ez összetevődött abból, hogy a tartós megbízásait nem láthatta el, okiratokat nem szerkeszthetett és jegyezhetett ellen, emellett ügyfelei perbeli képviselőjét sem láthatta el. Az okiratszerkesztésben való közreműködés elmaradása miatti kárigényét akként határozta meg, hogy korábbi ügyfelei szerződéseiket vele készítették volna el, ehelyett más ügyvéd kollégájához kellett őket átirányítani. Ezen személyekről és az általuk kötött szerződésekről - a szerződést kötő személyek nevének és lakcímének feltüntetésével - részletes listát készített és nyújtott be. A büntető eljárás miatt megbélyegzetté vált lakókörnyezetében, több kollégától is kapott negatív tartalmú megjegyzéseket, a társadalmi életben való részvétele, szakmai működése teljes egészében elnehezült, lehetetlenné vált. Jó hírneve, társadalmi megítélése sérült, ezért 50.000.000,-Ft nem vagyoni kártérítésre tartott igényt.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Vitatta, hogy a bírósági ügyszakban az eljárás során indokolatlan késlekedéssel történt az ügyintézés, a vád tárgyává tett cselekmények érdemi elbírálása, ezért a kereset jogalapja nem áll fenn. Emellett a felperes követelését összecszerűségében is vitatta mindkét kártétel tekintetében, utalt arra, hogy az ügyvédi kamarai tagsága felfüggesztésének ideje alatt a felperes több társaság, alapítvány jogtanácsosa volt munkaszerződéssel, ezért alaptalan azon hivatkozása, hogy a büntető eljárás során nem tudott kereső tevékenységet folytatni, illetve ebből következik az is, hogy a társadalmi megítélése sem változott meg hátrányosan.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, a felperest perköltség és elsőfokú eljárási illeték viselésére kötelezte. Határozata indokolásában kifejtette, hogy a Ptk. 349. § (3) bekezdése értelmében a bírósági jogkörben okozott kárért való felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható. A Bisz. (1997. évi LXVI. törvény) 9. §-a értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy a bírói útra tartozó ügyét független és pártatlan bíróság tisztességes eljárás során és ésszerű határidőn belül bírálja el. A perben a felperesnek azt kellett

bizonyítania, hogy az ellene folyamatban volt büntető eljárás elhúzódására a bíróságnak - alperesnek - felróható okból került sor, és ezzel okozati összefüggésben őt vagyoni és nem vagyoni hátrányok érték, továbbá igazolnia kellett azok mértékét, összegét is. Az elsőfokú ítélet jogi indokolásában részletesen levezette és megállapította, hogy a büntető eljárás során eljáró bíróság mikor és milyen magatartásával sértette meg az ésszerű határidőn belül történő elbírálás jogelvét, kifejtette, hogy az ügyintéző bírók milyen magatartásaikkal, illetve mulasztásaikkal idézték elő azt, hogy az ügy elbírálása összesen 3 év 2 hónap és 28 napos - felróható - késedelmet szenvedett. Az alperesi jogsértés tényének megállapítása ellenére a kártérítésre irányuló keresetet mégis elutasította. Ezt azzal indokolta, hogy a felperest több alkalommal kötelezte mind vagyoni, mind pedig nem vagyoni kára körében egyrészt a tényállás előterjesztésére, másrészt a bizonyítékok, bizonyítási eszközök megjelölésére, azonban kötelezettségeinek nem illetve késedelmesen tett eleget. A 2006. október 3. napján megtartott tárgyaláson a Pp. 3. § (4) bekezdésében és a Pp. 141. § (2)-(6) bekezdésében foglaltakra történő figyelmeztetés mellett hívta fel a bizonyítási indítvány előterjesztésére, ezen kötelezettségének a felperes a 2006. november 28-i tárgyalásig nem tett eleget. A tárgyalás ismételt elhalasztása mellett újból felhívta a felperest a korábbi jogkövetkezményekre történő figyelmeztetéssel, hogy a büntető eljárás elhúzódása miatt őt ért hátrányokat - különös tekintettel a nem vagyoni károkra is - pontosan jelölje meg, azonban az ítélet meghozataláig a nem vagyoni kártérítési igénye tekintetében sem a tényállás előterjesztése, sem az összecszerűség igazolása körében, valamint a vagyoni károkkal összefüggésben nem tett eleget a felhívásban foglaltaknak. Az okirat-szerkesztési tevékenysége elmaradásából eredő bevételei tekintetében csupán egy kimutatást csatolt azon szerződésekről, amelyeket állítása szerint ő szerkesztett, illetve jegyzett volna ellen, amennyiben ügyvédi hivatása gyakorlása alól nem kerül felfüggesztésre, azonban azt nem bizonyította, hogy mind a 226 db szerződést az ügyfelek nála kötötték volna meg. Evonatkozásban tanúbizonyításnak lett volna helye, amelyet azonban a 2007. február 6. napján megtartott tárgyalásig a felperes nem indítványozott. A tárgyalást ismételten elhalasztotta és újból felhívta arra a felperest, jelentse be a meghallgatni kért tanúk pontos címét, illetve konkrétan határozza meg azon szerződéseket, amelyeket ő szerkesztett volna, emellett kötelezte az 1996. évi adóbevallása csatolására, és a szakértői bizonyítás körében nyilatkozattételre hívta fel. Figyelmeztette, hogy mulasztás esetén a tárgyalás határnapján a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében foglalt rendelkezéseket alkalmazza. A felperes a tárgyalást megelőzően kedvezőtlen egészségi állapotára hivatkozással kérte annak elhalasztását, majd a tárgyalás napján bizonyítási indítványt terjesztett elő a kár összecszerűsége körében. Az elsőfokú bíróság ennek teljesítését a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján mellőzte, miután a bizonyítási indítványt a felperes neki felróható okból elkéssetten terjesztette elő. Megállapította, hogy mindezek alapján a felperes nem vagyoni kára bekövetkeztét, míg a vagyoni károk összecszerűségét nem tudta bizonyítani, ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett az eljáró bíróság utasítását új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára. Az elmaradt jövedelme körében - bírói felhívásra - a bizonyítandó tények, illetve a bizonyítékok körét szűkítette, írásbeli bizonyítási indítványában megjelölte azon szerződéskötő személyek nevét és pontos címét, akikkel állítása alátámasztható volt. Emellett elegendő lett volna csupán az okiratokat ellenjegyző **/személy neve 1/** ügyvéd tanúkénti meghallgatása, miután ezen személy egyértelműen igazolhatta volna azon állítását, hogy a szerződéskötő ügyfeleket ő küldte, amiatt, hogy az ügyvédi hivatása gyakorlása alól felfüggesztették. Az okíratszerkesztő ügyvéd nevét és lakóhelyének címét határidőben bejelentette. A nem vagyoni kártérítés jogalapját az alperes elismerte, míg az összecszerűség megítélése a bíróság mérlegelési körébe tartozik, ezért bizonyítatlanság miatt nem lett volna elutasítható ezen kereseti kérelme. A vagyoni kár tekintetében az elsőfokú bíróságnak a Ptk. 359. § (1) bekezdését alkalmazva általános kártérítést kellett volna megállapítania szakértői bizonyítás lefolytatása nélkül is. A másodfokú eljárás során csatolta azon szerződéseket, amelyekre az elmaradt ügyvédi munkadíj iránti igényét alapította.

Az alperes kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását annak mindenben helyes indokai alapján. A felperesnek már a keresetlevelében elő kellett volna terjesztenie a keresetét megalapozó bizonyítékait, ennek azonban többszöri - bírói - felhívást követően sem tett eleget, mulasztására figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a jogkövetkezményeket. A felperes alaptalanul állította, hogy kártérítési felelősségét elismerte, ezért téves azon álláspontja, hogy a nem vagyoni kár bekövetkeztének tényét nem kellett bizonyítani.

A felperes fellebbezése **alaptalan**.

A Pp. 2. § (1) bekezdése értelmében a bíróságnak az a feladata, hogy a peres felek közötti jogvitát ésszerű határidőn belül, a felek jogainak és kötelezettségeinek szem előtt tartása mellett befejezze. A Pp. 141. § (2) bekezdése értelmében a fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni. Ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével - a Pp. 141. § (2) bekezdésében előírt kötelezettség ellenére - alapos ok nélkül késlekedik, és e kötelezettségének felhívás ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadása előterjesztésének bevárása nélkül határozhat. A polgári perek ésszerű időn belül történő befejezése, továbbá a peres eljárás indokolatlan, rosszhiszemű elhúzásának elkerülése érdekében, a Pp. módosítás határozott célja szerint, a perekben a bíróság feladata nem a felek saját érdekeinek érvényesítése a felek helyett, és esetlegesen akarataik, de legalábbis nemtörődömségük ellenében, hanem a felek egyéni érdekérvényesítési lehetőségének biztosítása egy hatékony, semleges perrendben. A Pp. 3. §-át módosító 1999. évi CX. törvény ezt a jogalkotói szándékot tovább erősítette és egyértelművé tette, hogy a felek rendelkezési joga a per alakulását, sorsát tekintve

meghatározó jelentőségű. A rendelkezési joga alapján a felek azok, akik jogosultak és egyben kötelesek is arra, hogy az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékaikat rendelkezésre bocsássák, bizonyítási indítványukat előterjesszék és viseljék annak következményét, ha ezen kötelezettségüknek nem a törvényben előírt módon, vagy sikertelenül tesznek eleget.

A Pp. 164. § (1) bekezdése a bizonyítási kötelezettség és ezen keresztül a bizonyítási teher általános szabályát tartalmazza. Ez a legáltalánosabb szabály, amely szerint a polgári perben a feleket állítási és bizonyítási kötelezettség terheli. A bizonyítási kötelezettség és a bizonyítási teher ugyanakkor nem azonos fogalmak. Az előbbi arra ad választ, hogy kinek, mit kell bizonyítania, míg a bizonyítási teher jogintézménye azt határozza meg, hogy a bizonyítatlanság következményei melyik fél terhére esnek, azaz, ha valamilyen, a per eldöntése szempontjából jelentős tény nem sikerül bizonyítani, az melyik félnek a hátrányára szolgál, kit terhel a sikertelen bizonyítás kockázata. A bíróság feladata ebben a körben a jóhiszemű joggyakorlás követelményének biztosításán túl, a bizonyítási teherrel összefüggő - kötelező - előzetes tájékoztatásra korlátozódik. A bíróság a bizonyítandó tény, illetve a bizonyító fél megnevezését, valamint a bizonyítás sikertelenségéhez kapcsolódó törvényi jogkövetkezmények ismertetését meghaladó tartalommal - így pl. az alkalmazandó anyagi jogi szabályról, annak értelmezéséről - nem adhat tájékoztatást. A felelősen gondolkodó fél perbe vitt jogaival, igényével ugyan szabadon rendelkezik, az előterjesztett igény valamennyi releváns szempontot kimerítő érdemi elbírálására azonban csak és kizárólag akkor tarthat alappal igényt, ha az ahhoz szükséges, elengedhetetlen perbeli cselekményeket önként, megfelelő időn belül megteszi, végső esetben ezirányú kötelezettségét a bíróság felhívására teljesíti. Az elsőfokú bíróság az eljárás során helyesen állította fel a bizonyítási teher szabályát, ami közelebbről azt jelentette, hogy a felperesnek kellett kétséget kizáró módon bizonyítania a jogellenes, károkozó alperesi magatartás létét, a kárt (vagyoni és nem vagyoni), valamint az okozati összefüggés fennálltát a károkozó magatartás és a kár között. Az elsőfokú bíróság már kitűző végzésében (P.20.212/2006/5. számú végzés toldata) felhívta a felperest arra, hogy a kézbesítéstől számított 15 napon belül bizonyítási indítványt terjesszen elő a vagyoni kár összezszerűsége vonatkozásában, figyelmeztette mulasztása lehetséges jogkövetkezményeként arra, vagyoni kárát nem tekinti bizonyítottnak. Az eljárás további szakaszában a felperes elsődlegesen az alperes károkozó magatartása körében terjesztette elő nyilatkozatait, illetve evonatkozásban eszközölt felhívásokat az elsőfokú bíróság. A 2006. október 3-án megtartott tárgyaláson kihirdetett halasztó végzésében (16. sorszámú jegyzőkönyv) ismételten kötelezte a felperest, hogy bizonyítási kötelezettségének tegyen eleget és 8 napon belül csatolja a vagyoni kártérítéssel összefüggésben rendelkezésre álló iratait, és a Pp. 3. § (4) bekezdése és a Pp. 141. § (2) -(6) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazhatóságát hívta fel mulasztása esetére. Ugyanezen végzésben arra is kötelezte a felperest, hogy a nem vagyoni hátrányok körében is terjessze elő bizonyítási indítványait. A felperes 2006. november 27. napján 18. sorszám alatti beadványában keresetpontosítást csatolt,

amely lényegében a büntető ügyben eljáró bíróság mulasztásainak részletezése volt, és csupán beadványa utolsó két bekezdésében utalt arra, hogy a szerződéskötések

elmaradásából származó kára összecszerűségét a csatolt mellékletben összeállította. A benyújtott kimutatásban felsorolta a szerződéskötéssel érintett ingatlanokat, az okiratok keltének időpontját, az ügyletek értékeit, az ügyvédi munkadíjak összegét, valamint a szerződő felek nevét, családi név és a keresztnév kezdőbetűjének feltüntetésével. A 2006. november 28-i tárgyaláson az elsőfokú bíró a jegyzőkönyvben rögzítettek szerint tájékoztatta a felperest arról, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terheli a bizonyítás a kár összecszerűsége vonatkozásában, azaz neki kell azt bizonyítania, hogy a korábban becsatolt mellékletben feltüntetett 226 db szerződést mind nála kötötték volna a felek, ekörben tanúmeghallgatásnak volna helye, és ugyancsak a felperesnek kell bizonyítania a kár összegét abban a körben is, hogy milyen összegű nettó bevételre tehetett volna szert. Ezt azonban könyvszakértő tudja meghatározni. A szakértő kirendelését a felperesnek „kellene kérnie” és ennek költségét szintén a felperesnek kellene előlegeznie. A felperes a felhívást követően 15 nap határidő engedélyezését kérte abból a célból, hogy nyilatkozatot tehessen a bizonyítási indítvány előterjesztése és a kár összecszerűsége vonatkozásában. Kifejtette, hogy amennyiben szükséges, úgy az összes - szerződést kötő - ügyfelet megidézheti a bíróság arra a tényre, hogy a korábbi kimutatásban írt valamennyi szerződést nála kötötték volna meg és a kimutatott munkadíjban részesült volna. A tárgyalást elhalasztó végzésben (19. sorszámú jegyzőkönyv) a bíróság ismételten felhívta a felperest arra, 15 nap alatt terjesszen elő bizonyítási indítványt avonatközásban, hogy a büntető eljárás elhúzódása miatt milyen konkrét hátrányok, vagyoni hátrányok érték, ajánljon fel tanúbizonyítást arra, hogy a 18. sorszámú beadványa mellékletében megjelölt összes szerződést ő kötötte volna meg, amennyiben a büntető eljárás hamarabb befejeződik. A felperes bizonyítani köteles, hogy milyen nem vagyoni hátrányok érték, azaz a büntető eljárás elhúzódása miatt személyiségét érintően milyen immateriális jellegű hátrányok következtek be, bizonyítsa, hogy a városban megvetés tárgya volt, illetve folyamatosan beszéltek büntető ügyéről és ez negatív megítélését eredményezte. Figyelmeztette, mulasztás esetén a Pp. 3. § (4) bekezdésében és a Pp. 141. § (2) és (3) bekezdésében foglaltakat alkalmazza. A felperes 2007. január 23. napján érkezett 21. sorszámú beadványában részletezte, hogy álláspontja szerint a büntető eljárás elhúzódása következtében milyen jellegű immateriális hátrányok érték, nyilatkozott arról, hogy mely cégeknél, alapítványoknál állt jogtanácsosként alkalmazásban ügyvédi kamarai tagságának felfüggesztése ideje alatt, míg vagyoni kára körében indítványozta az összes szerződő fél tanúkénti meghallgatását, anélkül azonban, hogy a tanúk nevét és lakcímét bejelentette volna. A 2007. február 6-i tárgyaláson a lakcímek bejelentésének elmaradását azzal indokolta, hogy emlékezete szerint azt már korábban megtette. Az elsőfokú bíró ismételten figyelmeztette a felperest a bizonyítási kötelezettségéről a kár összecszerűsége tekintetében, a tanúmeghallgatás, mint bizonyítási eszköz igénybevételének szükségességéről. A tárgyalás újbóli elhalasztása mellett kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt jelentse be az okiratszerkesztő ügyvéd címét, továbbá azon szerződésekben részes felek nevét és pontos címét, akik a 18. sorszámú beadványa mellékletében felsorolt szerződéseket nála kötötték volna meg. Mindemellett az

-7-

Pf.III.20.353/2007/6. szám

1996. évi adóbevallása becsatolására és a társadalombiztosítási járulékfizetési kötelezettsége teljesítését igazoló okiratok benyújtására kötelezte, egyúttal felhívta a felperest, nyilatkozzon arról, hogy könyvszakértő kirendelését kéri-e. Ismételten

figyelmeztette a felperest a Pp. 3. § (4) bekezdésében és a 141. § (2)-(6) bekezdésében írtakra. Nyomatékosan figyelmeztette, hogy mulasztás esetén a 2007. április hó 10. napjára kitűzött tárgyaláson döntés hoz a tanúk meghallgatása nélkül, és úgy tekinti, hogy a felperes vagyoni kárigényét, annak összecszerűségét nem tudta bizonyítani. A felperes a 2007. április hó 6. napján érkezett beadványában kérte az április 10-i tárgyalás távollétében történő megtartását, egyúttal annak elhalasztását. Hivatkozott arra, hogy a bírói felhívásnak rossz mentális és testi állapota miatt nem tudott eleget tenni. A 2007. április 10-i tárgyalás napján a bírósághoz telefaxon megküldött beadványában a felperes tanúk nevét és lakcímét jelentette be az okiratszerkesztés elmaradásából eredő kárigénye vonatkozásában, egyúttal nyilatkozott arról, hogy az egyes gazdasági társaságok, amelyeknél jogtanácsosi munkaviszonyban állt, jelenleg léteznek-e avagy sem.

Az elsőfokú bíróság helyesen állította fel a bizonyítási teher szabályát és kimerítően, több alkalommal - az utolsó két alkalommal már szükségtelenül is - hívta fel a felperest mind vagyoni, mind pedig nem vagyoni kára tényalapja és összecszerűsége bizonyítására. A felperes többszöri bírói felhívásnak egyáltalán nem, míg a legutolsónak is csupán késedelmesen tett eleget, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (4) bekezdés utolsó mondata alapján köteles volt mellőzni a tanúbizonyítás elrendelését. Ilyen peradatok mellett a felperes nem bizonyította vagyoni és nem vagyoni kára bekövetkeztét, azok összecszerűségét, ezért az alperesi jogellenes károkozó magatartás megléte ellenére a felperes keresete - bizonyíthatatlansága miatt - alaptalan.

Az elsőfokú bíróság az eljárásjogi jogszabályok helyes alkalmazásával folytatta le a bizonyítási eljárást, helytállóan mellőzte a késedelmesen előterjesztett bizonyítási indítvány teljesítését és így megalapozottan utasította el a keresetet. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - lényegében mindenben helyes indokai szerint - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM. számú rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a feljegyzett illeték állam javára történő megfizetésére.

S z e g e d, 2007. november 26. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Lakatos Péter sk.
előadó bíró

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
táblabíró